

Осма глава

УЖАСЪТ НА ГИМНАЗИЯТА

- Ей, даскалицата я няма! – изрева Румен, който всяко междучасие “дебнеше” в другия коридор.

- Ще дойде – успокои го Емо.

- За какво ми е да идва.

- Ами да се учиш.

- Бре! Тази ако се домъкне сега, ужас!

- Какво да правиш! Това е.

- По дяволите всички даскали като нея!

- Значи всичките.

- Е, не баш всичките, ама повечето.

- Идва!!! – Киро връхлетя в стаята и повлече след себе си тези, които стояха на вратата.

- Кой идва? – провикна се Иванчо.

- Математичката.

- Леле! Ужас!

- Стига сте се вайкали! – каза Емо. – Голямо чудо, като е математичката! Да не е горски, я!

- Абе, остави се! То по-добре да е горски – въздъхна дълбоко Славчо и в това време в стаята влезе математичката.

- Какъв е този шум, ученици? Как може такова нещо! Малко да закъснееш, ще вдигнат училището на главите си! Вие сте единственият клас, който вдига такъв шум!

- Не сте ги чули другите, затова – каза Емо.

- Не съм ги чула, именно защото не вдигат такъв шум като вас. А пък сте единайсети клас. Последна година. Мо-

же ли такава нещo! – продължи поучителното си слово математичката. – В такъв шум не може да се работи... Сядайте. Кой отсъства?

- Няма отсъстващи.

- Я проверете по-добре! Може някой да е изчезнал.

- Няма.

- Добре, само да не се окаже, че няма никого. Ще пиша отсъствие и на дежурните.

- По правилник не може! – провикна се Киро.

- Не може, ама и вие го спазвате толкова този правилник.

- Това не значи, че и вие няма да го спазвате – извика Емо.

- Стига толкова! Нямаме време повече. Трябва да изпитвам.

- А-у! –чуха се няколко гласа.

- Леле!

- Бог да ми е на помощ!

- Стига, бе!

- Гледай си работата!

- Само да не ме изпита, пък всичко друго – хубаво!

- Да излезе двайсет и четвърти номер!

- А-а!

- Киро...

- По-дяволите! – изруга под носа си Киро и добави: – О, другарко, ама защо мене?

- Хайде, излизай! Тебе улучих.

- Е, че глупава работа!

- Хайде, хайде! Нямаме време.

- Какво да правя?

- Как какво да правиш! Изведи зависимостта между ъгли, които се допълват до нула, деветдесет и сто и осемдесет градуса.

- Какви зависимости?

- Боже! Ти не си си чел урока!

- Как да не съм го чел! Забравих го.

- Я си сядай. Две ще ти пиша.

- Голямо чудо!

- Не е малко. В единайсети клас си.

- Какво от това!

- Трети номер да излезе.

- Не мога да говоря, другарко.

- Как така да не можеш! Знаеш ли, че се пише единица за отказ от място?

- Добре, ще изляза, за да ми пишете двойка.

- Я си сядай! Девети номер.

- Другарко, вчера не можах да си науча добре.

- Какво е това безобразие! Я извадете по един двоен лист!

- Днеска правихме вече контролно! – извика Емо.

- Пак ще правите!

- Няма да правим!

- Как няма да правите! Я пишете!

- Другарко, за един час две двойки не могат да се пишат – засмя се Киро.

- Добре, ти няма да пишеш.

- Какви са тези своеволия!

- А вие не правите ли своеволия?! – математичката беше почервеняла и ядосана, дори вбесена. – Пишете урока! И по-бързо, защото имам да предавам. Има двадесет и пет минути до края.

- Няма да можем!

- Добре, хайде пишете. До края на часа ви давам време.

- Бре, колко благородна! – каза Емо тихо на Славчо.

- Самото благородство! Ами я по-добре кажи нещо.

- Почти нищо не си спомням. Имаше някакви кръгове и не знам какво си още.

- А, тригонометрични окръжности!

- А, така!

- Ей, Доро, я кажи нещо – бутна я Славчо.

- Чакай малко, да свърша и ще ви продиктувам – прошепна Дора и продължи да пише. – Слушайте – каза тя след малко. – Начертайте окръжността и ъглите алфа и минус алфа.

- Готово.

- Дето се пресичат рамената с окръжността, напишете “ем” и “ем” едно главни.

- Готово.

- Центъра “О”.

- Готово.

- Пишете сега: синус алфа равно на ем едно ем с черта отгоре. Косинус алфа равно на О-ем едно с черта отгоре. След това: синус скоби минус алфа равно на ем едно ем с черта отгоре. Следователно косинус алфа е равно на косинус минус алфа. Синус алфа е равно на минус синус минус алфа. Сега за тангенса...

- Дора, не приказвай!

- По дяволите!

- Хайде, слушайте! Тангенс алфа е равен на синус алфа върху косинуса, равно на минус синус минус алфа върху косинус минус алфа, равно на минус тангенс алфа.

- Добре, за котангенса ще си го напишем.

- Готови ли сте?

- Да.
- Сега до деветдесет градуса.
- Дора, не приказвай! Защо не пишеш?
- Пиша.
- Не се обръщай назад и не приказвай!
- Ех, че мръсница! – каза Славчо.
- Нищо, ще си го напишем сами – успокой го Емо.
- Емиле, не приказвай.
- Не приказвам.
- Само говориш. Ако хвана някой да говори още веднъж, ще го изхвърля и ще му пиша единица.
- Глупости! – каза си Емо и продължи да пише, каквото му дойде на ума, разбира се.
- Славчо, също измислящ урока в момента, се задълбочи и пишеше всевъзможни варианти.
- Киро, не подсказвай!
- Как ще подсказвам, другарко, аз не си знам урока.
- Не си знаеш урока, ама си отворил учебника.
- Какъв учебник, другарко?
- Абе, то с вас човек на глава не може да излезе! Я се махай от стаята, че пречиш на другите.
- Как ще им преча.
- Излез!
- Ще изляза. “Кураж, дружина, вярна, сговорна...”
- Излизай!
- Е-е! Не виждате ли, че излизам! – вратата се хлопна и в стаята зацари тишина. Тягостна и гробна.
- Емо и Славчо написаха новите варианти на урока и се приготвиха да излизат.
- Мария, я дай този лист!
- Какъв лист, другарко?
- Ей онзи, дето е в джоба ти. Дай, дай! Не се прави...

- Ето, другарко, никакъв лист нямам.
- Я да видя!
- Ето!
- Хм! Големи шмекери сте вие!
- Какви шмекери, другарко, никакъв лист нямаше!
- Интересно! А-а! Райчо! Какво е това?
- Книга, другарко.
- Каква е тази книга? Я я дай!
- Ама тя няма да ви е интересна.
- Я гледай! Чете романи в час, когато другите правят контролно. Интересно.
- Ами какво да правя, другарко?
- Боже, господи!
- В това време би звънецът и математичката извика:
- Всички предавай!
- Един момент.
- Няма време, предавай!